

Toate drepturile de reproducere, integral sau parțial, prin orice mijloace, inclusiv stocarea neautorizată în sisteme de căutare sunt rezervate. Reproducerea se poate face doar cu acordul scris al editurii, cu excepția unor scurte pasaje care pot constitui obiectul recenziilor și prezentărilor.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BADEA, LAURENȚIU M.

Embers of Atlanta = Scântele Atlantei / Laurențiu M. Badea. - Ed.

bilingvă. - București : Berg, 2019

ISBN 978-606-9036-16-7

821.135.1

ISBN: 978-606-9036-16-7

Editura Berg

www.edituraberg.ro

e-mail: redactia@edituraberg.ro

Laurențiu M. Badea

SCÂNTEILE ATLANTEI

2019

1. FIICA

Se trezi în căldura soarelui matinal, simțind miros de plăcintă de mere și scorțișoară tocmai din bucătărie. Ursuleț era ferm ghemuit în îmbrățișarea ei, ca întotdeauna, dar îl simțea diferit cumva. „Ei bine”, se gândi ea, „e doar o jucărie de pluș” și ignoră orice amănunte îi frământau subconștientul în legătură cu el. Când, în sfârșit, decise să se ridice din pat, picioarele îi căzură amorțite pe podea, însă era o amorțire minunată ce-i da senzația că plutește deasupra covorului pufos și viu colorat. Dormitorul micuț părea chiar mai mic decât de obicei, dar toate acestea radiau un sentiment plăcut asupra ei, ca și ziua însorită de afară. Atât de luminos era, încât nu putea zări nimic dincolo de fereastră, însă camera ei era inundată cu lumină gălbuie, cețoasă, în timp ce frunze umbroase dansau pe pereții de lângă ușă. Câteva fire de praf ce pluteau în razele soarelui o provocau să strănute, dar nu reușea, indiferent cât de mult ar fi încercat. Era mult trecut de sezonul alergiilor, nu? Ar trebui să fie vară, poate iulie sau august. Nu-și putea da seama și nici nu avea timp să caute un calendar. Plăcinta dulce aștepta să fie mâncată, iar ea tânjea după îmbrățișarea mamei.

În timp ce cobora, pașii nu aveau greutate sub picioarele ei. Nici măcar nu simțea că fuge pe scări. Pereții erau încă acolo, rezistând în locul lor, acoperiți de tapet albastru și alb, cu textura pe care o îndrăgea atât de mult. Își lipi obrazul de perete și ascultă liniștea confortabilă, apoi sări jos pe podea ținându-se de balustrada din lemn. Închise ochii și zâmbi, dansând până în sufragerie.

– Acolo se pune pomul de Crăciun, arătă locul de lângă șemineu, să știe și Ursuleț, iar acolo stă tatăl meu când privește la TV.

Canapeaua era veche și ușor murdară, dar nu se puteau despărți de ea niciodată. Ea înțelegea, fiindcă simțea la fel față de Ursuleț. Moș Crăciun l-a așezat într-o cutie elegantă pe care ea a deschis-o într-o dimineață de Crăciun. Știa că nu există niciun Moș Crăciun, dar nu conta.

– Sunt fericită, spuse în timp ce îl aruncă pe Ursuleț în aer și făcu piruete cu el. Învârtitul o amețea, astfel că se opri să-și amintească ce voia să facă. Poate o cană cu ciocolată caldă și puțină plăcintă aveau să îi stăpânească agitația.

Picioarele îi erau grele acum, mergând spre bucătărie. Își strigă mama, dar nimeni nu îi întoarse un răspuns. Încet, mâinile ei împinseră ușa încăpățânată, sperând să găsească un chip iubitor de cealaltă parte. De îndată ce ușa cedă, se împiedică în bucătărie, găsind doar sumbrul întuneric. Draperiile fuseseră trase, dar lumina era prea timidă să pătrundă înăuntru. Masa era goală, iar mirosul de plăcintă dispăruse.

– Mamă! strigă, dar liniștea persistă, oricât ar fi așteptat. Poate a plecat afară, își spuse.

Niciun bilețel lăsat pe frigider, unde ar fi fost de obicei. Trase două scaune de sub masă. Scârțâitul lor pe podeaua tare a bucătăriei răsună în fiecare ungher al casei goale. Fetița se așază pe un scaun, odihnindu-se gânditoare cu brațele încrucișate pe masă, privindu-l profund pe Ursuleț, așezat strâmb lângă ea. Să fi trecut ore. Nu a fost mic dejun, nici prânz. Stomacul îi chiorăia zgomotos, astfel că decise să plece.

Ușa de la intrare fusese lăsată întredeschisă, iar suflul vântului o deschidea larg. Soarele dispăruse, nori de furtună alunecau pe cer, în timp ce vântul devenise săgetător de rece. Îi era frică să hoinărească în furtuna ce se apropia, însă casa pe care o știa cândva se prăbuși în urma ei până ce nu mai rămase nimic la care să se întoarcă. Se îmbrățișă zgribulită și merse singură pe străzile aspre și străine, ținându-l strâns pe Ursuleț. Vecinătatea părea familiară, ca o amintire îndepărtată care nu mai este întocmai clară. Era un vid pustiu, niciun suflet în zare. Fiecare casă șubredă și fiecare gard de lemn erau mânjite cu o vopsea roșie aprinsă și scrieri care avertizau despre un anume Sam.

„Sam e necaz” era sculptat în ușa înlănțuită a unui garaj.

„Vai de Sam” era pictat pe clădirea unui vecin, în cealaltă parte a străzii.

„Fugi departe” și „Sam ucide” era mângălit pe un gard și pe casa de lângă el, cu litere negre ca smoala.

Pe măsură ce înainta către parc, unde obișnuia să meargă cu părinții ei, citi o mulțime de astfel de mesaje scrise chiar și pe pavaj. Toate acestea erau peste puterea de înțelegere a fetiței, însă nu reușea să scape de sentimentul că ar fi vina ei, cumva. Trebuia să continue cu străduință, oriunde ar fi călăuzit-o acest drum. Poate răspunsul se găsea la destinație, împreună cu zâmbetul uitat acasă. Poate găsea doar colb. Poate că la capătul acestui drum nu era nimic altceva decât țărâna unui cadavru vechi, putrezit.

Apoi, văzu o ființă vie șontăcând pe lângă zidul înalt al parcului, așadar alergă cât putu de repede, cu Ursuleț fluturând lângă ea. Apropiindu-se, chipul familiar al doamnei Almisser de vizavi îi alină spaima cu un strop de speranță. Era posibil ca bătrâna femeie să fi fost la fel de pierdută ca și ea, dar nu era momentul pentru pesimism.

– Doamnă Almisser! Hei, doamnă Almisser! strigă fetița cu toată puterea, în timp ce continua să alerge spre bătrâna doamnă, care, probabil, nu mai auzea foarte bine la vârsta ei, fiindcă nu părea să bage de seamă.

Fetița se apropie și încercă să o îmbrățișeze, dar, într-o fracțiune de secundă, brațul femeii se răsuci înspăimântător, apucă încheietura fetei și îi izbi trupul de zidul din beton. Năucită și tremurând de frică, fetița se ridică încet, scuturându-l pe Ursuleț de praf, încercând să-și aline durerea din încheietura deja învinețită. Poate că o speriasse sau poate că nu-i prea plăceau îmbrățișările străinilor.

– Doamnă Almisser, sunt eu, Lisa! vorbi fata cu voce domoală, în timp ce se apropie doi pași de bătrâna Almisser.

Dar femeia se întoarse cu o grimasă înfuriată pe chip, ca și cum nu avea chef să o asculte. Cârja ei pendulă violent în aer și o lovi pe față în creștetul capului cu întreaga forță a lumii. Atât de tare o lovise, încât dinții îi clănțăniră și vederea i se înnegură pentru câteva clipe.

– Javră nenorocită! tună bătrâna tronând deasupra fetiței copleșite, chipul ei zvâcnind și luând brusc o înfățișare monstruoasă. Nu ești bună de nimic! țipă ea din nou, privind-o de sus pe față cu un dezgust cumplit.

Fetița își încleștă dinții și încercă să nu plângă în timp ce o privea pe femeie în ochi, dar durerea se citea pe chipul ei. Nu vru să verse nicio lacrimă și să-i dea acelei vrăjitoare satisfacția pe care o căuta, însă durerea era insuportabilă și nu își mai putu stăpâni plânsul. Căzu în genunchi, sprijinindu-și capul rănit în mâini. Degetele simțeau sângele cald, vâcos, îmbibând părul ei brun, însă durerea era cea care o necăjea mai mult. Bătrâna doamnă Almisser se întoarse, mulțumită, și dispăru în trecut, ca toți ceilalți. Mama o învățase să salute oamenii când vin și când pleacă, dar nu mai avu prilejul să-și ia rămas bun de această dată.

Fata rămase acolo, îngenunchată pe pavajul rece, încercând să-și șteargă lacrimile, până când auzi un lătrat vag undeva în depărtare. Își ridică ochii tulburați, dar nu reuși să distingă de unde proveneau lătrăturile. Consideră că o bătrână nebună nu putea fi mai înfricoșătoare decât o haită de câini infometați, astfel încât decise să se ridice, sprijinindu-se de zidul plin de mușchi ce înconjura parcul. Cerul se învârtea delirant, lucru ce-i frământa stomacul

Toate drepturile de reproducere, integral sau parțial, prin orice mijloace, inclusiv stocarea neautorizată în sisteme de căutare sunt rezervate. Reproducerea se poate face doar cu acordul scris al editurii, cu excepția unor scurte pasaje care pot constitui obiectul recenziilor și prezentărilor.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BADEA, LAURENȚIU M.

Embers of Atlanta = Scânteile Atlantei / Laurențiu M. Badea. - Ed.

bilingvă. - București : Berg, 2019

ISBN 978-606-9036-16-7

821.135.1

ISBN: 978-606-9036-16-7

Editura Berg

www.edituraberg.ro

e-mail: redactia@edituraberg.ro

Laurențiu M. Badea

EMBERS OF ATLANTA

2019

1. THE DAUGHTER

She woke up in the morning sun's warmth, smelling apple pie and cinnamon all the way from the kitchen. Bear was cuddled tight in her embrace, as always, but he felt different somehow. "Oh well" she thought "it's just a plush toy" and she paid no further attention to whatever bothered her subconscious about him. When she finally decided to get out of bed, her feet fell numb on the floor, yet it was a wonderful numbness, as if she were floating over the colorful and fluffy carpet. The small bedroom seemed smaller than ever, but she had a good feeling about all of this, and the bright sunny day outside. It was so bright, in fact, she couldn't even see anything beyond the window, yet the room was filled with a hazy yellow light and shadowy leaves were dancing on the walls next to the door. Some dusty floaters in the sunlight almost made her sneeze, but she couldn't, no matter how much she tried to. It was long past the allergy season, right? It should be summer, July maybe, or August. She couldn't tell, and neither did she had any time looking for a calendar. Sweet pie was waiting to be eaten and she yearned for her mother's embrace.

The steps down barely had any weight under her feet. She couldn't even feel herself running. The walls were still there, standing, covered in blue and white paper, with a texture she was always fond of. Pressed her cheek against the wall, listened to the cozy silence, then she jumped down to the floor holding on to the wooden railing. Closed her eyes and cracked a smile, danced her way into the living room. "That's where the Christmas tree goes," she pointed out next to the fireplace, so Bear would know, "and over there sits dad watching TV." The couch was old and slightly dirty, but they could never part with it. She could understand, as she felt the same about Bear. Santa placed him in a fancy box that she opened one Christmas morning. She knew there was no Santa and it didn't matter. "I'm happy," she said as she threw Bear up in the air and twirled around with him. Spinning around made her feel dizzy, so she stopped to remember what she was doing there. Maybe a hot cup of chocolate or milk and some pie would ease her fluster.

Her feet felt heavy as she made her way to the kitchen. Called for her mother, but no one returned an answer. Slowly, her hands pushed against the stubborn door, hoping to find a loving face on the other side. As the door finally gave up, she stumbled clumsily inside the kitchen only to find a gloomy darkness. The drapes were up, but light was still too shy to come inside. There was nothing on the table and the smell of pie was gone. "Mom!" she shouted, but the silence persisted, no matter how long she waited. "Maybe she went out," she told herself. No note

was left on the small yellow fridge, where there usually must've been one. As she dragged two chairs from under the table, the screeching on the hard kitchen floor filled every dark corner in the empty house. The little girl sat on one of the chairs, resting thoughtful with her arms crossed on the table, looking deeply at Bear sitting crooked next to her. Hours must've passed. There was no breakfast, no lunch. Her stomach rumbled aloud and ached, so she decided to leave. The front door was left ajar and wind was blowing it open. The sun was gone, storm clouds were now slithering over the sky, while the wind became piercingly cold. She was afraid to wander into an incoming storm, but the house she once knew was crumbling behind her until nothing was left to go back to. She hugged herself and walked alone in the harsh and foreign streets, holding tight to dear Bear. The neighborhood seemed familiar, like a distant memory that's not quite accurate anymore. It was a barren void, no soul in sight. Every rickety house and every wooden fence had been smeared with a bright red paint and writings that warned about someone named Sam.

"Sam is sorrow" was carved on a chained garage door.

"Woe is Sam" was painted on a neighbor's building on the other side of the road.

"Run away" and "Sam kills" were scribbled on a fence and on the house next to it, with tar black letters.

As she walked further down towards the park, where she used to go with her parents, more of these messages could be read, even on the pavement. All this eluded the

little girl's comprehension, but she couldn't escape the feeling that it was her fault, somehow. She had to trudge through, wherever this path might take her. Maybe the answers would lie there, along with the smile she forgot back home. Maybe it's dust. Maybe on the end of this road there's nothing but the dust of an old, decayed corpse.

Then, she saw a living being hobbling near the park's tall fence, so she ran as fast as she could, with Bear waving in the air next to her. As she drew closer, the familiar face of Mrs. Almisser from next door relieved the horror with a bit of hope. It could also be that the old lady was just as lost as the girl, but there was no time for pessimism. "Mrs Almisser! Hello, Mrs Almisser!" the girl shouted as loud as she could, while she continued running towards the old lady, who probably didn't hear that well at her age since she didn't seem to notice. The little girl approached and tried to hug her, but in a quantum of a second, the woman's arm twisted frightfully, grabbed the girl's wrist and thrust her whole body into the concrete wall next to them. Stunned and cowering in fear, the little girl rose slowly and dusted off Bear, while softly comforting her already bruised wrist. She didn't know what to think, so she decided to thread mindfully. Perhaps she startled her or she didn't care much for strangers hugging her willy-nilly on the street. "Mrs Almisser, it's me, Lisa!" the girl said faintly as she walked two steps closer to old lady Almisser. But the woman turned around with an enraged grimace on her

face as if she wouldn't have any of it. The crutch swung violently through the air and hit the girl with world's heaviest might right in the crown of her head. So hard she hit the girl in the head, her teeth chattered and her vision blacked out for a couple of seconds.

"You damned bitch!" she thundered as she was towering over the collapsed girl, her face suddenly twitching and altering into a monstrous guise. "You're worthless!" she yelled again, looking down on the girl with awful disgust.

The little girl clenched her teeth and tried not to cry as she looked straight into that woman's eyes, but the pain in her face gave the feeling away. She didn't want to shed one tear and give that witch the satisfaction she so savagely sought, but the pain was unbearable, and then she just couldn't stop from crying anymore. She fell on her knees, holding her wounded head in her hands. Her fingers felt the viscid, warm blood slinking into her brown hair, but the pain is what bothered her the most. Old Mrs. Almisser turned around, content, and vanished into the past, just like everyone else. Mother taught her to greet people when they come and go, but there was no chance for goodbyes this time.

The girl laid there kneeling on the cold pavement, trying to shrug her tears away, until she heard a faint barking somewhere in the distance. Raised her cloudy eyes, but couldn't tell where the barks came from. She thought a crazy old woman can't be more terrifying than hungry dogs, so she got up, leaning on the moss-covered wall